

Sygn. akt IV P 134/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim IV Wydział Pracy w składzie następującym:

Przewodniczący	SSR Jolanta Jaros-Skwarczyńska
Protokolant	stażysta Magdalena Dębowska

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2017 r. w Tomaszowie Mazowieckim

sprawy z powództwa P. B.

przeciwko PPHU (...) Spółka Jawna J. S., K. W. z siedzibą w O.

o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, diety z tytułu podróży służbowych

1/. zasądza od pozwanego PPHU (...) Spółka Jawna J. S., K. W. z siedzibą w O. na rzecz powoda P. B. kwotę 7.472,56 (siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt dwa złotych 56/100) brutto tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 marca 2013r. do dnia 31.12.2015r. oraz odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01. 2016r. do dnia zapłaty;

2/. oddała powództwo co do kwoty 28.217,20 (dwadzieścia osiem tysięcy dwieście siedemnaście złotych 20/100);

3/. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

4/. zasądza od powoda P. B. na rzecz pozwanego PPHU (...) Spółka Jawna J. S., K. W. z siedzibą w O. kwotę 1.998,00 (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

5/. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. od pozwanego PPHU (...) Spółka Jawna J. S., K. W. z siedzibą w O. kwotę 628,00 (sześćset dwadzieścia osiem złotych 00/100) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 403,00 (czteryście trzy złotych 00/100) tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa;

6/. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa pozostałe koszty sądowe;

7/. nadaje wyrokowi punkcie 1 (pierwszym) rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej jednomiesięcznego wynagrodzenia za pracę. .

Sygn. akt IV P 134/13

1)UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 marca 2013r., skierowanym przeciwko pozwanemu PPHU (...) sp. z o.o. z siedzibą w O., powód P. B. wnosił o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz:

- kwoty 4.085,00 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 2011r.,
- kwoty 3.225,00 zł tytułem ekwiwalentu za urlop za 2012r;
- należności za delegacje krajowe od lutego 2004r. i zagraniczne od 2010r.;
- wynagrodzenia za godziny nadliczbowe.

W piśmie procesowym z dnia 17.06.2014r., powód sprecyzował powództwo w zakresie należnych diet krajowych i zagranicznych w ten sposób, iż tytułem diet zagranicznych wnosił o zasądzenie łącznej kwoty 37.048,00 złotych, a tytułem diet krajowych kwoty 11.189,50 złotych.

Na rozprawie w dniu 19.12.2014r., pełnomocnik powoda popierając dotychczasowe stanowisko w sprawie oświadczył, iż kwotę należnego powodowi wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wskaże po zapoznaniu się z tarczkami tachografu.

Pełnomocnik pozwanego nie uznał wniesionego powództwa i wnosił o jego oddalenie w całości, podnosząc zarazem zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia w zakresie diet krajowych za okres od lutego 2004r. do marca 2010r. i zagranicznych za okres od 01.01.2010r. do 31.03.2010r.

Odnośnie wynagrodzenia za godziny nadliczbowe pełnomocnik pozwanego wskazał, iż roszczenie to jest niezasadne, gdyż wynagrodzenie to było wypłacane powodowi na bieżąco.

W piśmie procesowym z dnia 22.12.2015r., powód P. B. wskazał, iż domaga się od strony pozwanej zapłaty łącznie kwoty 62.059,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wnosząc jednocześnie o zwolnienie od opłaty sądowej od pozwu z uwagi na trudną sytuację materialną i rodzinną.

Postanowieniem z dnia 04.03.2016r., Sąd zwolnił powoda P. B. od kosztów sądowych w części, a mianowicie od opłaty od pozwu w kwocie 3.103,00 złotych.

W piśmie procesowym z dnia 18.09.2017r., powód ostecznie sprecyzował żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego pracodawcy:

- diet za okres od stycznia 2011r. do lutego 2013r. w kwocie 22.002,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami;
- dodatków za pracę w porze nocnej i wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 6.215,02 złotych wraz z ustawowymi odsetkami;
- ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w kwocie 7.472,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami, cofając powództwo w pozostałym zakresie.

Na rozprawie w dniu 30 października 2017r., pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie tak sprecyzowanego powództwa, wyrażając zgodę na cofnięcie powództwa dokonane przez stronę powodową w piśmie procesowym z dnia 18.09.2017r. i wnosząc o rozliczenie kosztów procesu również w części, w której nastąpiło cofnięcie powództwa.

Sąd ustalił co następuje:

Powód P. B. był zatrudniony u pozwanego PPUH (...) J. S., K. (...) Spółka Jawna z siedzibą w O. od dnia 02.01.2004r. do dnia 30.06.2005r. na podstawie umowy o pracę na czas określony, a od dnia 01.07.2005r. do dnia 03.04.2013r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku kierowcy i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Stosunek pracy ustał na mocy rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 30 § 1 pkt 3 k.p.

dowód: akta osobowe powoda P. C. B świadectwo pracy – k. 12 oraz umowy o pracę k. 2- 6;

Pozwany pracodawca z tytułu zatrudnienia wypłacał powodowi P. B. wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych oraz tzw. „kilometrówkę”, które to należności w listach płac były zbiorczo ujmowane jako „nadm.”

Z tytułu zatrudnienia powód P. B. otrzymywał wynagrodzenie za pracę w wysokości od 2.500,00 – 3.000,00 złotych miesięcznie, które początkowo otrzymywał do „reki”, a następnie przelewem na rachunek bankowy.

dowód: zeznania Prezesa Zarządu pozwanej spółki (...) - protokół rozprawy audio-video z dnia 30.10.2017r. 00:17:12 - 00:21:52 k. 659 oraz protokół rozprawy audio-video z dnia 21.03.2016r. 00:18:47-00:27:48 k. 135 verte;

listy płac powoda P. B. za okres od stycznia 2010r. – kwietnia 2013r. k. 55-58 oraz k. 88 -90;

zeznania świadka M. C. - k. 73 i 73 verte;

zeznania świadka J. S. (2) - k. 73 verte- k.74;

zeznania powoda P. B. – protokół rozprawy audio video z dnia 30.10.2017r. 00:08:08-00:11:17- k. 658 verte i protokół rozprawy audio video z dnia 21.03.2016r. 00:04:21-00:18:24- k. 135 verte;

Zgodnie z treścią art. 9 Regulaminu Wynagrodzenia pracownikowi za czas podróży służbowych przysługują należności ustalone na zasadach i w wysokości określonych w odrębnych przepisach.

dowód: regulamin wynagradzania pracowników k. 59 - 61 oraz k. 81-82;

regulamin pracy k. 83-87;

Powód P. B. został zapoznany z obowiązującym u pozwanego pracodawcy Regulaminem Wynagradzania jak i Regulaminem Pracy.

dowód: oświadczenie pracownika o zapoznaniu się z przepisami zakładowymi, regulaminem pracy i regulaminem wynagrodzenia – k. 9 akt osobowych powoda;

W okresie od stycznia 2011r. do dnia lutego 2013r., powodowi P. B. z tytułu wynagrodzenia za dodatki za dyżur i pracę w godzinach nocnych przysługiwały należności w kwocie 6.215,02 złotych, a z tytułu rozliczenia kosztów delegacji służbowych, zgodnie z wyliczeniem biegłego sądowego, przysługiwały za w/w okresy diety krajowe i zagraniczne w łącznej kwocie 22.002,18 złotych.

Pozwany pracodawca, w w/w okresie wypłacił powodowi P. B. faktycznie **kwotę 121.138,24 złotych** obejmującą należne wynagrodzenie zasadnicze oraz wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych ujęte w rubryce w kartach wynagrodzeń jako „nadm.”

dowód: opinia biegłego z zakresu rozliczania czasu pracy kierowców M. K. k. 157 - 606; kserokopie kart pracy k. 39; listy płac k. 55-58; tarczki analogowe;

W latach 2010- 2013 powód P. B. wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze:

- w roku 2010 – 0 dni;
- w roku 2011- 7 dni (X 2011- 7 dni);
- w roku 2012- 11 dni (III 2012-2 dni, IV 2012-1 dzień, V 2012-4 dni, VII 2012- 3 dni, X -1 dzień);

- w roku 2013 – **20** dni (II 2013- 9 dni, III 2013 – 11 dni), a za 6 dni urlopu wypłacono powodowi ekwiwalent w wysokości 1.210,00 złotych.

Na dzień ustania stosunku pracy powodowi P. B. przysługiwał ekwiwalent pieniężny za 43 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowy w kwocie 8.682,56 złotych, a po odliczeniu wypłaconego ekwiwalentu w kwocie 1.210,00 zł za 6 dni urlopu, pozwany pracodawca powinien wypłacić powodowi pozostały należny ekwiwalent w kwocie 7.472,56 złotych.

dowód: opinia biegłej z zakresu księgowości J. K. k. 631-639;

Obecnie, powód P. B. pozostaje w stosunku zatrudnienia w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie za pracę w kwocie do 3.000,00 zł netto, a jego wysokość uzależniona jest od ilości wyjazdów poza granice kraju.

dowód: zeznania powoda P. B. – protokół rozprawy audio video z dnia 30.10.2017r. 00:08:08-00:11:17- k. 658 verte i protokół rozprawy audio video z dnia 21.03.2016r. 00:04:21-00:18:24- k. 135 verte;

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie dokumentacji pracowniczej złożonej do akt sprawy, zeznań stron: powoda P. B. oraz prezesa pozwanej spółki (...), świadków M. C. i J. S. (2) oraz opinii biegłego sądowego z zakresu rozliczania czasu pracy kierowców i opinię biegłego z zakresu księgowości, które to opinie uznał za w pełni wiarygodne, rzetelne i logiczne, albowiem tworzą one spójną całość i są rzeczowo uzasadnione.

Zdaniem Sądu biegły sądowy z zakresu dokumentowania i rozliczania czasu pracy kierowców dokonał prawidłowego rozliczenia należności przysługujących powodowi z tytułu podróży służbowych, na podstawie danych wynikających z tarczek analogowych oraz z tzw. kart wynagrodzeń

Sąd uznał zeznania powoda P. B. za częściowo wiarygodne, tj. w zakresie, w którym dotyczą one okoliczności niespornych między stronami, bądź wynikających z nie kwestionowanych dokumentów, nie ma więc w tym zakresie potrzeby ich szerszego omawiania. Nie ma bowiem sporu co do tego, iż powód był zatrudniony na stanowisku kierowcy i że wykonywał kursy zlecane przez pozwanego pracodawcę.

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie dochodzonego przez powoda roszczenia dotyczącego należnych diet krajowych i zagranicznych z tytułu podróży służbowych, za okres od stycznia 2011r. do marca 2013r., Sąd zważył, iż Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 24.11.2016 sygn. akt K 11/15 opublikowanym w Dz. U z 29.12.2016 r. poz. 2206 stwierdził, iż art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (j.t. Dz.U.2012.1155, ze zm.) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (j.t. Dz.U.2016.1666, ze zm.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Trybunał nie odroczył wejścia w życie orzeczenia, co oznacza iż wyrok ten znajdzie zastosowanie zarówno do wszystkich spraw zarówno tych będących w toku, jak i tych już zakończonych. Stwierdzenie niekonstytucyjności przepisu skutkuje niemożliwością zastosowania go przez sąd, gdyż powoduje jego trwałą eliminację z systemu prawnego. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego posiadają walor mocy powszechnie obowiązującej i są ostateczne. Wyroki Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia ich w odpowiednim dzienniku urzędowym, a zatem tego dnia przepisy niekonstytucyjne tracą moc obowiązującą.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24.11.2016r. nie ma na celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych przepisów poprzez przesądzenie, który z możliwych wariantów powinien być przyjęty przez sądy, ale jego celem

jest wyeliminowanie niezgodnej z Konstytucją normy wynikającej z przepisów dotyczących kierowców wykonujących zadania w międzynarodowym transporcie drogowym i ma walor porządkujący.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24.11.2016r. obowiązuje od momentu ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw, czyli po dniu 29.12.2016r., ale ma jednak zastosowanie także do sytuacji zaistniałych po uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego, (w tym objętych już zapadłymi wyrokami i tymi sprawami, które się toczą), gdyż rozpatrywane stany prawne wystąpiły w momencie, gdy niezgodność z Konstytucją już zaistniała. Sąd zatem pomija zastosowanie przepisu, który utracił swoją moc obowiązującą również do stanów istniejących przed ogłoszeniem w odpowiednim dzienniku urzędowym.

Treść uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 roku w sposób jednoznaczny wskazuje, że niezgodność z Konstytucją art. 21 a w ujęciu zakresowym dotyczy nie tylko przepisu zaskarżonego czyli art. 21 a ustawy o czasie pracy kierowców, ale normy prawnej w rozumieniu całej konstrukcji odniesienia art. 21a do art. 77⁵ § 3-5 kodeksu pracy oraz wydanymi na podstawie tych przepisów aktami wykonawczymi. Norma badana przez Trybunał Konstytucyjny dotyczy więc kilku przepisów prawa, a nie jedynie art. 21 a ustawy o czasie pracy kierowców i polega na zakwestionowaniu możliwości odesłania do rozliczania czasu pracy kierowców w kontekście podróży służbowej do pracowników administracji państwowej i samorządowej.

Po wyeliminowaniu przez omawiany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24.11.2016 r. normy prawnej wynikającej z przepisów art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców i art. 77⁵ § 3-5 kodeksu pracy oraz przepisów Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, dotyczącej zakwalifikowania pracy kierowców do podróży służbowej i przysługiwania z tego tytułu diet i ryczałtów za noclegi, w ocenie sądu brak jest podstawy prawnej do zasądzenia diet kierowcom, bez względu na to, czy wykonują pracę w kraju czy poza nim, w oparciu o w/w przepisy.

W ocenie sądu, po stwierdzeniu niekonstytucyjności przepisu art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, nie ma już podstawy prawnej do stosowania w stosunku do kierowców przepisu art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców i art. 77⁵ k.p. oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju i Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (np. co do diet czy ryczałtów za noclegi), a to oznacza, iż podstawę dochodzonych w tym zakresie przez pracownika roszczeń stanowić może umowa o pracę zawarta pomiędzy stronami oraz regulamin wynagradzania obowiązujący u pozwanego pracodawcy.

Jak wskazuje materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, powodowi P. B. znane były z góry warunki pracy i płacy na stanowisku kierowcy u pozwanego pracodawcy i akceptował on taki stan rzeczy, pozostając w zatrudnieniu u pozwanego przez okres ponad 9 lat.

Wreszcie, co istotne, w zawartej pomiędzy stronami umowy o pracę strony nie uregulowały kwestii rozliczenia podróży służbowych, a to oznacza, iż zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia o ryczałty za noclegi, należy ocenić zgodnie z postanowieniami Regulaminu Wynagradzania, obowiązującego u pozwanego pracodawcy.

W przedmiotowej sprawie, w świetle wydanego przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 24.11.2016 sygn. akt K 11/15 weryfikacji podlega jedynie to, czy diety (krajowe i zagraniczne) z tytułu podróży służbowych, o których mowa w art. 9 Regulaminu Wynagradzania, zostały powodowi P. B. wypłacone i to w prawidłowej wysokości.

Z opinii biegłego sądowego z zakresu rozliczania czasu pracy kierowców, podróży i wynagrodzeń kierowców w transporcie drogowym wynika, iż w spornym okresie (od stycznia 2011 do lutego 2013) pozwany pracodawca, powinien wypłacić powodowi P. B. z tytułu podróży służbowych diety w wysokości 22.002,18 złotych.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a zwłaszcza z zeznań powoda P. B., które znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków M. C. i J. S. (2) wynika, iż praktyką u pozwanego było to, że oprócz wynagrodzenia zasadniczego (tzw. podstawy), pracownicy otrzymywali również wynagrodzenia z tytułu tzw. „kilometrówki”, która w listach płac była ujmowana jako „nadl”.

Zdaniem Sądu, wynagrodzenie ustalone w ten sposób, jest tożsame w wymiarze z wynagrodzeniem, jakie powód P. B. otrzymywałby z umowy o pracę plus diety z tytułu podróży służbowej, gdyż średnio miesięcznie - co wynika z karty wynagrodzeń jak i też z zeznań powoda P. B. - otrzymywał on wynagrodzenie w łącznej kwocie 2.500,00 - 3.000,00 zł miesięcznie.

W tej sytuacji, zdaniem sądu, uznać należy, iż wynagrodzenie to rekompensowało powodowi P. B. faktyczny brak diet i innych należności z tytułu podróży służbowych.

Mając na uwadze wyliczenia biegłej z zakresu czasu pracy kierowców, co do wysokości należnego powodowi wynagrodzenia z tytułu wynagrodzenia zasadniczego oraz za pracę w godzinach nadliczbowych, godzinach nocnych, za czas dyżuru, ponad plan, dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych średniotygodniowych ustalonego na kwotę 56.692,86 złotych oraz kwotę wynagrodzenia faktycznie wypłaconego powodowi w spornym okresie czasu w wysokości 121.138,24 złotych stwierdzić należy, iż po odliczeniu od tej kwoty godzin nadliczbowych w kwocie 6.215,02 złotych, należnych diet w kwocie 22.002,18 złotych, a także kwotę faktycznie wypłaconego wynagrodzenia w wysokości 56.692,86 złotych, stwierdzić należy iż po stronie pozwanego pracodawcy powstaje nadpłata w kwocie 36.228,18 złotych, co oznacza, iż dochodzone w tym zakresie roszczenie jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu.

Odnośnie dochodzonego roszczenia o dodatki za pracę w porze nocnej i wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 6.215,02 złotych sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 151 § 1 k.p. praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych.

Za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia przysługuje dodatek w wysokości:

1/. 100 % wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy, w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy, w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy,

2/. 50 % wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1. Ponadto w przypadku przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym przysługuje dodatek w wysokości określonej w § 1 pkt 1, chyba że przekroczenie tej normy nastąpiło w wyniku pracy w godzinach nadliczbowych, za które pracownikowi przysługuje prawo do dodatku w wysokości określonej w §1 (art. 151¹ § 1 k.p).

W oparciu o powyższe ustalenia dotyczące czasu pracy, Sąd dokonał weryfikacji wysokości wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rozliczania czasu pracy kierowców.

W sporządzonej na potrzeby Sądu opinii z dnia 14 października 2014r. (k.157-606) biegła wyliczyła i ustaliła, iż powodowi P. B. pozwany pracodawca w okresie od stycznia 2011r. do lutego 2013r. wypłacał należne wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, natomiast nie zostało wypłacone na rzecz powoda wynagrodzenie za dodatki za dyżur, pracę w godzinach nocnych w kwocie 6.215,02 zł brutto.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wyliczeń zawartych w sporządzonej opinii. Zostały one bowiem sporządzone szczegółowo i rzetelnie, w zgodzie z tezą dowodową sformułowaną przez Sąd i przy uwzględnieniu

materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Same wyliczenia rachunkowe biegłej nie były również kwestionowane przez strony.

Z powyższych względów, sąd orzekł jak punkcie 2 wyroku, oddalając wniesione powództwo w zakresie diet krajowych i zagranicznych oraz dodatków za pracę w porze nocnej i wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Oдноśnie dochodzonego ekwiwalentu za urlop sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 171 § 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Pozwany pracodawca w toku procesu nie przedstawił dokumentów potwierdzających, iż na dzień ustania stosunku pracy powód P. B. wykorzystał zarówno zaległy jak i bieżący urlop wypoczynkowy, za wyjątkiem 6 dni urlopu, za który wypłacił należny ekwiwalent w kwocie 1.210,00 złotych.

Z opinii biegłego z zakresu księgowości (nie kwestionowanej w toku procesu przez żadną ze stron) wynika, iż w latach 2010 - 2013 powodowi P. B. przysługiwał urlop wypoczynkowy w wymiarze 81 dni (2010r. -20 dni; 2011r.- 26 dni; 2012r.- 26 dni i w 2013r. – 9 dni), natomiast na dzień ustania stosunku pracy przysługiwał mu ekwiwalent pieniężny za 43 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego w kwocie 8.682,56 złotych.

Z opinii biegłej wynika również i to, że powodowi P. B. został wypłacony ekwiwalent za urlop wypoczynkowy /za 6 dni/ w kwocie 1.210,00 złotych, a zatem pozwany pracodawca powinien dopłacić powodowi różnicę w wysokości 7.472,56 złotych.

W tym stanie rzeczy, opierając się na opinii biegłej, sąd uznał roszczenie powoda P. B. w zakresie ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za uzasadnione i na podstawie art. 171 § 1 k.p. zasądził należne z tego tytułu świadczenie w wysokości wyliczonej przez biegłą tj. w kwocie 7.472,56 złotych brutto.

Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O należnych odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 300 k.p. od dnia doręczenia odpisu pozwu powództwa tj. od dnia 15 września 2015 roku. Sąd zasądził od dnia 15.09.2015r. do 31 grudnia 2015 r. odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty w wysokości określonej na podstawie poprzedniego brzmienia Kodeksu cywilnego z uwagi na treść art. 56 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw stanowiącego, że do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Ponieważ, w piśmie procesowym z dnia 18.09.2017r., pełnomocnik powoda cofnął powództwo powyżej kwoty 35.689,76 złotych na którą to czynność pełn. pozwanego na rozprawie w dniu 30.10.2017r. wyraził zgodę, przeto z powyższych względów, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach, o których mowa w punkcie 4 wyroku stanowił natomiast przepis art. 100 k.p.c., który przewiduje zasadę stosunkowego rozliczenia kosztów. Polega ona na rozłożeniu kosztów między stronami odpowiednio do wysokości, w jakiej zostały poniesione oraz stosownie do wyniku sprawy tj. stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań.

Z porównania łącznej kwoty dochodzonej przez powoda P. B. w niniejszej sprawie z kwotą zasądzoną wynika, iż powód wygrał sprawę zaledwie w 13%. Łącznie koszty postępowania w sprawie wyniosły 5.400,00 zł, a złożyły się na nie:

- po stronie powoda: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.700,00 zł ustalone na podstawie § 12 ust.1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z póź. zmianami),

- po stronie pozwanego: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.700,00 zł ustalone na podstawie § 12 ust.1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z póź. zmianami).

Ponieważ powód P. B. poniósł koszty w wysokości 2.700,00 zł, a powinien je ponieść w kwocie 4.688,00 zł (87% x 5.400,00 zł), to zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. powinien zwrócić pozwanemu kwotę 1.998,00 złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu (4.698,00 zł – 2.700,00 złotych).

Mając na uwadze zasadę stosunkowego rozliczenia kosztów oraz przepis art. ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623), Sąd orzekł jak w punkcie 5 wyroku, nakazując pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. od pozwanego kwotę 403.00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa oraz kwotę 628.00 zł tytułem zwrotu wydatków od uwzględnionej części powództwa.

W punkcie 6 wyroku, Sąd pozostałe nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa, gdyż powód P. B. jako pracownik był zwolniony od obowiązku ich poniesienia, z mocy art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623)

Podstawę prawną rozstrzygnięcia punktu 7 wyroku stanowił przepis art. 477² § 1 k.p.c. zgodnie, z którym sąd zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.